

честь очяква за напрѣдъ тыя, отъ които ся е при-
носила жертва-та. Отъ тоя обичай е остало нѣщо
и до днѣсь, та когато ся яде нѣгдѣ ягне да ся
гляда на плешкѣ-тѣ му и да ся прѣдказва отъ
нѣкои си за бѣдѣщѣ-тѣ честь на домакына.

Стары Българскы писма.

Прѣди да ся покрѣстятъ Българе-ти, както и
другы Славенскы племена, тѣи си имали особны
тѣхны писмена, нѣкакви си бѣлѣзи, подобни на
рѣсчицы отъ четеле (рабошѣ). Нѣ писмо у тѣхъ
много на рѣдко ся употрѣблявало и то само отъ
жрѣцы, мѣдрецы и кметове, които написвали гла-
вны-ты правила отъ народно-то вѣроисповѣданіе и
правосѣдіе; тѣи писали повечето на дѣскы съ че-
тинѣ. Жрѣци-ти и мѣдреци-ти были най-учени-ти
хора. Тѣи служили при жертвоприношенія-та и бы-
ли длѣжни да поучавать, да наставлявать и да
сѣдятъ народа, освѣтъ това и да обучавать нѣкол-
цина избрани на богословіе, звѣздобройство, врачу-
ваніе, чясобройство и стихотворство.

V.

Българско Правленіе.

Българе-ти въ старо врѣмя неприпознавали
никакъ власть надъ себе; затова и мѣчно можялъ
нѣкой да ги покори. Тѣи си избирали испомежду
си мѣдры и разумны старѣшины, нарѣчены *Кме-*
шове или *владицы*, които ся почитали за сѣдници